

Familie
sans
Frontières

NL

adresse postale :
rue des Remparts, 2/8
4500 Huy
Bureau dépôt :
4102 Ougrée 1

Banque n° 240-0860784-10
de Fam. sans Frontières
Vaux-sous-Chèvremont

Beste Ouders, Beste Kinderen,

Het schooljaar staat weer voor de deur, en allen samen starten we opnieuw een nieuw studiejaar. Hopelijk wordt dit een goed jaar voor elk van ons! Alhoewel we vandaag zeer beroerde internationale gebeurtenissen meemaken, zouden we steeds moeten terugvallen op fundamentele waarden om ons leven te oriënteren.

Vandaag zou ik graag met jullie even nadenken op de stuwende kracht van ons bestaan: de liefde!

De liefde, de werkelijke liefde is het schenken van zichzelf; liefde moet onbaatzuchtig zijn. Jullie ouders, weten, dat het kind geen "ding" is dat jullie toebehoort, het is een wezen dat jullie toevertrouwd wordt, dat jullie honderd procent respekteren, en dit is een herhaling, elke dag wordt dit gedaan, tot het einde van dit leven. Zijn wij ons bewust dat, bij de aankomst of bij de geboorte van het kind, wij de Grote Taak op ons nemen, nl. het vormen van een man, van een vrouw? deze belangrijke taak die de toekomst van de mensheid beïnvloedt en die op al het andere primeert! Wij moeten het kind onze liefde schenken, het leren liefhebben, en dit zal afhangen van de manier waarop wijzelf deze liefde hebben meegekregen en aangeleerd!

Er zijn ouders die beweren dat zij hun kinderen goed opvoeden. Zij leren het beleefd zijn, goed te werken op school, tot hun eer. Natuurlijk is dit goed, maar als het enkel is tot glorie van de ouders, dan wordt het misschien wel een oppervlakkige vernislaag.

De bezittingsdrang is er: het zijn onze kinderen, we verlangen dat ze slagen en soms schenken we méér aandacht aan winstgevende carrières, aan briljante banen, dan aan de menselijke waarden. Wij hebben schrik onze kinderen te "verliezen", en we riskeren ze te teveel te beschermen, en gewoon hun stoutmoedigheid en hun geestdrift te ontnemen. Het is soms moeilijk redlijke risico's te aanvaarden, die zo nodig zijn voor een vreugdevol bestaan van het kind... Om de werkelijke liefde aan onze kinderen door te geven, moeten wij nederig en geduldig zijn. De familie heeft een echte huwelijksliefde nodig om deze sfeer aan het kind over te dragen. Bij nader inzien, hebben wij echter nog niet de ideale liefde bereikt...Egoïsme, hoogmoed spelen ons nog parten...

Waar en hoe kunnen wij deze liefde voeden, zuiveren en doen groeien? Er zijn vanzelfsprekend de menselijke middelen: dialoog, bezinning, en de duizende gelegenheden van het dagelijks leven, die ons uitnodigen onszelf te overtreffen.

Ik wens jullie niet te verlaten, alvorens jullie uit te nodigen, naar Hem toe te gaan, Hij die de LIEFDE is, en de ware LIEFDE geeft! Jezus heeft gezegd: "Hij die mij ziet, ziet de Vader", Hij heeft de voeten der Apostelen gewassen, dit IS de oneindige liefde van de Heer tegenover ons: "Hij die dorst heeft, laat hem tot Mij komen..." Jezus is deze Bron waar wij onze dorst kunnen lessen. Wij worden uitgenodigd Zijn Leven te leven. Denken wij aan de Aandacht die God ons geeft, deze aandacht is niets dan LIEFDE...Laten we Zijn Blik, Zijn Aandacht ontvangen en aanvaarden, die ons de boodschap van de Liefde brengt! Zonder U, ben ik niets...U bent mijn ganse vreugde! En na het ontvangen van deze Goddelijke Liefde, laten ook wij deze Liefde doorgeven aan onze kinderen...Ik ben zeker, dat, geleidelijk aan, onze manier van liefhebben, hierdoor zal veranderen.

Allen samen, naar deze school van Liefde, laten we vooruitkomen, om een mooiere wereld te bouwen ! In de hoop jullie, met vreugde, te kunnen terugzien te Neufchâteau, 5 oktober e.k.

broederlijk,

Sr. Anandi Fc.

Zr. ANANDI

PRIÈRE POUR LES ÉPOUX

(d'après S' François de Sales)

(GEBED VOOR ECHTGENOTEN)

Ô Dieu, tu nous as donné
l'un à l'autre par le sacrement de mariage ;
c'est toi qui de ta main invisible
a fait le nœud du lien de notre mariage
en nous donnant l'un à l'autre.

Nous voulons nous chérir, non seulement
d'un amour humain, mais aussi d'un amour
très saint, car notre union ne s'étend
pas principalement au corps, mais
surtout au cœur, dans l'affection et
dans l'amour.

Notre amour doit être si grand
que nous sachions nous respecter
dans nos différences et savoir nous
accepter pour le meilleur et pour le pire.

Seigneur, accorde nous la grâce de
cheminer tout au long de notre vie,
la main dans la main, le regard tourné
vers toi pour l'épanouissement de
notre amour, comme nous l'avons promis
au jour de notre mariage.

JESU ASHRAM

3.

AT THE SERVICE OF THE DESTITUTE

MATIGARA, INDIA

TWINTIG JAAR 1971-1991

(Vertaling van een Artikel verschenen in de krant van West-Bengalen, uit het Bengaals, geschreven door de joernalist CHIMAY GHOSH)

INTERVIEW VAN BROEDER ROBERT, DJREKTEUR VAN JESU ASHRAM

31 augustus - de reporter + vriend bezochten Jesu Ashram, zonder afspraak. Zij ontmoetten er Broeder Bob, de Direkteur, en Dr. Mukerjee die juist zijn werk beindigde. In enkele woorden werd het doel van het bezoek uitgelegd en werden volgende vragen gesteld:

Reporter = R

Broeder Bob = BB

R : Hoeveel dokters bevinden zich er te Jesu Ashram?

BB : Wij hebben geluk, daar we ons in de buurt van het Medisch College bevinden van Noord Bengalen. De patiënten, die wij hier niet kunnen verzorgen, worden er direkt opgenomen. Zij die tuberculose hebben, worden eerst ingeschreven in het "Desh Bandhu Chest Clinic". Zeer gekende specialisten, zoals Dr. R. Bhattacharya, A.K. Banerjee, S. Kaur, D.K. Ghosh, en R. Majumdar, bezoeken onze patiënten regelmatig en behandelen ze dan ook. Zij houden zich eveneens met het gratis opereren van deze gevallen bezig. Ook hebben wij gediplomeerde verpleegsters, pathologen en een radioloog in dienst. Zuster Ivana en ikzelf zijn eveneens sociale helpers in de echte zin v/h woord, wij staan dus ter beschikking van onze vrijwillige kollega's, en dit ten alle tijde...Er is een kleine operatiezaal voor het behandelen van kleine chirurgische ingrepen m.b.t. lepra.

R : Hoeveel mensen zijn ingeschakeld voor orde en netheid in jullie instelling, hoeveel werken er in de 3 à 4 verschillende keukens, en wie verdeelt het voedsel in de verscheidene diensten en paviljoenen van het tehuis?

BB : Enkele medewerkers krijgen een maandelijkse vergoeding. Ons doel is "zichzelf te behelpen", en wel voor de volgende redenen:

1. Wij beschikken niet over regelmatige inkomsten voor onderhoud v/h tehuis
2. Vele patiënten, genieten van een betere gezondheid, na een beperkte behandeling, een licht werk geeft hen dan ook een bezigheid en is goed voor de moraal. Zij werken dan mee in de keuken, en er zijn altijd Zusters voor hulp en begeleiding. Wat betreft de aankopen, zowel voor de keuken als voor het ganse tehuis, zorgt Zuster Ivana hiervoor; zij is reeds 80 jaar oud. Toch gaat zij per rickshaw naar de markt, zon of regen, koud of warm...Daarboven zijn er nog 7 of 8 Broeders en Zusters (Jesuiten en Dochters v/h Kruis). Deze groep volstaat om alles te organiseren.

R : Acht putten bevoorraden Jesu Ashram met water. Gelukkig zijn er waterpompen. Wat gebeurt er met het evakueren van het water?

BB : Ons doel is alles proper te houden. Er zijn geen problemen. Wanneer nieuwe patienten worden toegelaten, worden zij eveneens op de hoogte gebracht dat zindelijkheid en netheid ook hun verantwoordelijkheid is. Jesu Ashram wordt weldra hun tehuis, en zij zijn er fier over!

Wij maken geen verschil tussen kasten en geloof...iedereen wordt op dezelfde manier behandeld; Bengalis, Biharis, Nepalis of Assamis allen zijn gelijk, ook geen verschil tussen Hindus, Moslems, Boedisten of Kristenen. Iedereen is welkom. Het grote verlangen is, genezen, en vlug terug te keren naar de familie.

R : Hier komt de laatste vraag. Broeder Bob, waar komt het geld vandaan, om Ashram te onderhouden? Wat doet U hiervoor, als een prediker?

Broeder Bob, grijze haren, volle baard, slank en groot, gekleed in een "Punjabi pijama", 60 jaar, van Kanadese nationaliteit, antwoordt met een glimlach:

BB : De hoofdwortel van Jesu Ashram (de Direkteur) leeft onder de plaatselijke bevolking, en aldus blijft de boom nog fris en bloeit hij verder. Een bed voor een leprapatient kost 4.700 Rupees (ongeveer BF 10.000,-) Wij kregen bedden van onze weldoeners. Scholen organiseren kollektes om het Tehuis te helpen. In Siliguri wonen 'regelmatige' sponsors. Een jaar geleden bouwde een rijke handelaar, een tehuis voor melaatsen, als aandenken aan zijn vader. Intussen wordt een ander paviljoen opgetrokken met hulp van een ander rijke koopman. Ook de Jesuiten helpen ons. Vrienden en weldoeners helpen ons overal, van binnen -en buitenland. De grond wordt sinds enkele maanden verbouwd, dit bezorgt ons enkele inkomsten. Er is ook een grote bloementuin. De Broeders en Zusters die hier werken, doen dit op volledige vrijwillige en belangloze basis. Tijd noch inspanning worden gespaard. Voor het ogenblik, ben ik geen "Geloofsprediker", en Zuster Ivana is dat ook niet. Wij maken deel uit van de "Jesuitenorde". Ik ben een geestelijke Broeder. Ik zal nooit een geestelijke Vader (Priester) worden.

Wij leggen de eed af van Armoede, Celibaat en Gehoorzaamheid, zonder Priester te zijn. Daarom is hier geen Kerk, en we zullen er ook geen bouwen. Ons enig doel is de enige Zoon van God te dienen. Als dat voor U "Godsdienst" betekent, dan ga ik met U akkoord.

Na Broeder Bob bedankt te hebben, keerden de reporters terug, tevreden en overtuigd van het belangeloos werk dat te Jesu Ashram wordt gedaan.

"Ek din jara merechilo tare,
Rajav do hai diae..."

"Een dag, zij die hem gedood hebben, op vraag van de koning..."

Overal, klinkt dit lied, in Jesu Ashram

Chimay GHOSH, reporter

----------***-----***-----***-----***-----***-----***-----***-----***-----***-----***-----***

N I E U W S V A N O N Z E G R O T E F A M I L I E

GEBOORTE: SHANA op 5.08.91 bij Eric en Kaloo Verhaegen-Geyzels

ADOPTIE : JEAN, geboren op 11.09.90 in Roemenië, aangekomen in juli 91 bij Nicole en Jean-Marie Bya, hij wordt het broertje van Arnaud en Geeta

--- W E L K O M --- W E L K O M --- W E L K O M --- W E L K O M ---

HUWELIJK: Anagha Eicher & Harald Bebronne, op 7.09.91

Onze gelukwensen aan het jonge paar en de respektievelijke ouders!

OVERLIJDEN: De Heer Michaux, vader van De Heer & Mevrouw Simon, grootvader van Karun. Wij delen mee in de smart die deze familie treft!

Ceci est ma prière vers toi, mon Seigneur —
frappe, frappe à la racine cette ladrerie dans
mon cœur.

Donne-moi la force de supporter légèrement
mes chagrins et mes joies.

Donne-moi la force de rendre mon amour
abondant en services.

Donne-moi la force de ne jamais désavouer
le pauvre ni plier le genou devant le pouvoir
insolent.

Donne-moi la force d'élever mon esprit loin
au-dessus des futilités quotidiennes.

Et donne-moi la force de soumettre ma force
à ta volonté avec amour.

R. TAGORE. L'OFFRANDE LYRIQUE

INDIA DOOR DE OGEN VAN HAAR KINDEREN

Vishnu, 12 jaar - Zoon van een meid

Hij draagt verantwoordelijkheden, véél te zwaar, voor hemzelf, en zeker voor zijn leeftijd. Voor hem geldt geen "jeugd vol vreugde en gevuld met kindergelach" Op zijn 12 jaar, aanvaardt Vishnu zijn lot met kalmte.

Hij werkt samen met zijn moeder, Shakuntala, als keerder in verschillende huizen. Samen, verdienen zij ongeveer 400 Rupees per maand. De jongste broer van Vishnu, Ramu, gaat naar school. Inschrijving en boeken dienen betaald te worden. De plotseling dood van vader, heeft hen verplicht om zelf voor het bestaan te zorgen. Vishnu was slechts 9 jaar, hij beëindigde zijn Vierde Jaar op school, doch moeder kon de schoolkosten niet meer dragen... Vishnu droomde vaak om een volledige schoolopleiding te bekomen om aldus een degelijke toekomst te kunnen halen. Het werd onmogelijk en hij moest de school opgeven. Moeder Shakuntala kon slechts de studies van één enkele zoon bekostigen. Vermits Vishnu de oudste was, zou hij mee gaan werken, terwijl Ramu naar school zou gaan. Dat was haar beslissing. Vishnu had geen keus!

De zin voor veiligheid, eigen aan een leerling, verdween opeens, en zodoende ging hij werken als hulp in een theehuisje aan de kant van de weg. Na 6 maand, gaf hij dit werk op, hij moest lange uren presteren en verdiende slechts 2 Rupees per dag! Zonder te spreken van de kwetsende en minachtende houding van de baas...op een dag verdween hij voor goed.

Hij kwam daarna in een totaal andere wereld terecht, zijn werk bestond in het schrobben van vloeren en het wassen van auto's, tegen vergoeding. In het begin, deed hij het niet graag, maar geleidelijk aan begon hij zijn toestand te aanvaarden.

Gekleed in een vuile T-shirt en versleten shorts, verlaat de jongen de schamele hut, ten zuiden van Calcutta, gelegen. Eerst moet hij de trappen schrobben en kuisen in een grote Staatsbank te New Alipore, een boogscheut van zijn woonplaats. Vervolgens, gaat hij naar een Chinees Restaurant. Soms krijgt hij daar de restjes van de dag voordien. Nog een paar huizen schoonmaken, en hij keert terug huiswaarts.

broer

Zijn jongere^v is inmiddels van school teruggekeerd. Vermits de Mama nog werk heeft in andere huizen, neemt Vishnu vlug een sobere maaltijd met Ramu.

Terwijl zijn broertje slaapt, gaat Vishnu naar de "Club", daar waar de straatkinderen bijeenkomen en samen spelen. Dit is het mooiste moment van dit triestig bestaan, en gedurende deze kostbare momenten, wordt hij opnieuw het zorgeloos kind, en zijn gelach klinkt samen met dat van de andere kinderen. Wanneer echter de klok zestien uur dertig slaat, wacht het werk op Vishnu.

Vandaag, kon hij niet gaan spelen. Inderdaad, de laatste nacht, regende het zó hard, dat een van de aardemuren van hun hut ineenstortte; Vishnu moest dus de ganse dag werken met zijn broer en zijn mama om de schade te herstellen. Hij troost zich met de gedachte, dat hij morgen terug zal kunnen spelen.

'S avonds, keert hij terug naar het Chinees Restaurant voor de kuis. Hij krabt en schrobt de vloeren, eindelijk was deze lange vermoeiende dag teneinde. Hij verfrist zijn benen aan de waterkraan, langs de weg. Indien moeder thuis is, zal zij wel gekookt hebben, anders, zal hij er voor moeten zorgen. De maaltijd die uit linzen en rijst bestaat is zo eentonig als zijn bestaan.

Op een dag, hoop ik een betere job te vinden. Ik weet dat ik steeds zal moeten aanvaarden hetgeen men mij voorstelt, doch ik droom ervan burelen te kunnen kuisen. Ik werk niet graag op een ander. Eigenlijk mag ik, van het Chinees Restaurant niet klagen, wij krijgen er soms de etensresten, en op feestdagen, wordt het zelfs brood en eieren. Ik hou ervan, want mama maakt slechts linzen en rijst. Als zij goedgezind is, krijgen we ook groenten. Ik denk dat ze eigenlijk te moe is van het werk. Soms, verliest zij haar koelbloedigheid. Een keer was zij zelfs heel kwaad op mij, want de broer van een vriend had haar 5 Rupees gestolen. Zij sloeg me en schreeuwde: "Wat voor vrienden heb jij!" Sindsdien wil ik geen vrienden meer, en ik laat niemand meer binnen, als mama afwezig is!

Alhoewel zij op me roept, weet ik dat zij me graag ziet. Ik help haar graag, en als ik groot ben, vraag ik haar thuis te blijven om te rusten. Ik zal voor de kost instaan.

's Zondags ga ik bij mijn tante op bezoek. Mijn oom heeft een goede job. Zij bezitten een T.V. en ik kijk er naar. Ik ben nooit naar de bioskoop geweest, maar heb wel al een paar videofilms gezien.

Alles zal wel in orde komen. Ik heb spijt dat ik niet mocht studeren. De school-directeur vroeg méér geld en kwelde ons steeds. Uiteindelijk heb ik de school verlaten, het koste teveel geld.

Mama en ik zorgen dat Ramu naar school kan. Hij moet geen "keerder" worden. Wat zouden de mensen van ons dorp in de Staat Bihar wel denken, indien zij moesten vernemen dat wij keerders zijn? Ramu zal studeren. Het zal goed zijn voor zijn toekomst."

Vishnu

September 1991

KRONIEK VAN EEN ZALIGVERKLARING.
EER AAN MOEDER MARIE-THERESE HAZE

Donderdag 18/4/91 : 2 autobussen vertrekken naar Rome.

Aan boord : vrienden van de Congregatie, waaronder de heer Bawin, verschillende zusters van de "Dochters van het Kruis". Wij hebben het hier over een bedevaart met elke dag een ander thema, zoals : "Allen geroepen tot de Heiligheid", "Franciscus van Assisie", "Moeder Marie-Thérèse".

Ook Pater Pierre Delville, Professor aan het Seminarie van Luik was van de partij Hij schreef het volgende verhaal neer .

Tijdens deze week in april wordt de Stad LUIK in Rome in de bloemetjes gezet ! Vrijdag, 19/4, in het prachtig kader van de "Ecole Française", geven Kannunik Aubert en Prof. Gerin een overzicht van de rol die het Kongres van Luik van 1886, 1887 en 1890 gespeeld heeft in de sociale beweging van de Europese katholieken. Ook de encycliciek "Rerum Novarum", net 100 jaar oud, komt aan bod. Maar deze grote sociale bewegingen van de Kerk waren het gevolg van een concreet engagement ten overstaan van de armen, van een massa anonieme kristenen. Eén naam komt hier naar voren: die van een Luikse vrouw, Zuster Marie-Thérèse HAZE, stichteres van de "Dochters van het Kruis" in 1833.

Vandaag plaatst Rome haar op een altaar en verklaart haar zalig. Rome wenst op die manier de echte barmhartigheid naar waarde te schatten: haar toewijding voor de arme kinderen van de wijk S.Barthélémy, voor de analfabeten, voor de zieken waarover niemand zich ontfermde, met andere woorden voor al het verborgen leed. Zij gaf zich volledig aan het geluk van de anderen. Dit voorbeeld sprak vele jongeren aan, meestal meisjes die zich ten dienste wilden stellen van de Heer.

De zaligverklaring van Moeder Marie-Thérèse heeft heel veel volk bijeengebracht : 500 mensen uit alle hoeken van de wereld: zusters, leken, bisschoppen, priesters, studenten, sympathisanten. Het weder deed eerder aan België denken: veel regen, dikke mist, onweders. Hadden de huizen in Rome nu maar centrale verwarming ! Maar neen: hier wordt eind maart de centrale verwarming afgezet. Gevolg: verkoudheden, griepen ... Zelfs de sneeuw was van de partij : 50 cm in Assisie met als gevolg autobussen die geblokkeerd geraakten, sneeuwlandschappen, bloemen die volledig onder de sneeuw bedolven waren. Wie zou dat verwacht hebben !

Maar dit alles zal natuurlijk het verloop van de ceremonie niet verhinderen. 'szaterdag krijgt iedereen een uitnodigingskaart met zijn juiste plaats in de St Pieters basiliek. De officiële gasten bevinden zich onder de grote koepel, men krijgt ook een kaartje om de communie te ontvangen uit de handen van de Paus, een kaart voor de akolyten, een kaart voor de priesters die de communie uitdelen, een kaart voor de "bacia mano", dit betekent een persoonlijk onderhoud met de Paus na de ceremonie.

Niets wordt aan het toeval overgelaten. De zusters die verantwoordelijk zijn voor het goede verloop zien het haast niet meer zitten! Ze moeten aan alles denken: de maaltijden voor 400 gasten op zondag en dinsdag, de uitnodigingen die moeten verstuurd worden, de recepties en de bezoeken, en dan nog aan de vieringen van de komende week ...

Zondag is de grote dag: om 8 uur 's morgens is de basiliek reeds half vol. De twee Italiaanse zusters die diezelfde dag zalig verklaard worden hebben veel volk meegebracht uit alle hoeken van het schiereiland en iedereen weet dat men beter op tijd komt om een plaatsje te hebben.

Maar de Belgen zijn er ook; onder de koepel onze Eerste Minister, de heer W. MARTENS, Mejuffrouw Hanquet, die de Koning vertegenwoordigt, de Belgische Ambassadeurs bij het Vatikaan en bij de F.A.O.: NN.SS. Houssiau, Van Zuylen, en Heuschen die zullen assisteren bij de ceremonie, Mgr. Quintens, rector van het Belgisch College, en Mgr. Prignon, gewezen rector.

Op de eerste rij: K. GATZWEILER, Vikaris Generaal van Luik, de bisschoppelijke vikarissen R. Collinet en F. Dabin, en eerwaarde A. Fortemps. Ook op de ereplaatsen de verantwoordelijken van de Congregatie: Zuster Marguerite Dirick, Algemene Overste Zuster Monique Bodson, Zusters Thérèse, Nilda, Lutgarde ... En overal in de kerk zusters komende van overal ter wereld: Indische in Sari, Duitse met zwarte sluier, Vlaamse Engelse, Braziliaanse, Amerikaanse en vooral Luikse zusters, vergezeld van vrienden en kennissen, zonder natuurlijk de studenten van het Instituut Marie-Thérèse te vergeten, alsook hun professor Eerwaarde Heren Gerratz en Geron. Zij dragen allen de zalmroze halsdoek met het teken van de Dochters van het Kruis.

Spots, muziek, applaus... de ceremonie begint. De Paus is er, ontspannen, glimlachend, wuivend naar de menigte en naar de gehandicapten die op de ereplaatsen zitten. Het meest indrukwekkende moment is dat wanneer Mgr. Houssiau het leven vertelt van Moeder Marie Thérèse en aan de Paus vraagt om haar zalig te verklaren.

De Paus beantwoordt deze vraag met een plechtige verklaring, gevolgd door applaus van de menigte en een dankwoord van onze bisschop. Daarna wordt het grote wandtapijtsluierd: Moeder Marie-Thérèse verschijnt, omringd door al diegenen die haar geholpen hebben, met in de achtergrond de toren van S. Barthélémy. De pastoor van S. Barthélémy was bijzonder gelukkig. Toen las één van de studenten van het instituut de eerste lezing voor.

In de namiddag: middagmaal in het Oasi S. Giuseppe voor de franstaligen, en receptie op de Belgische Ambassade om de Belgische personaliteiten de kans te geven de zusters te ontmoeten in een rustige en aangename omgeving.

BOMBAY

Ooit was Bombay de grootste stad in het Oosten, van Suez tot Tokyo, en na Londen ook de grootste stad van het Britse Rijk. Bombay was bijna een wereldstad.

Vandaag de dag is zij, zoals vele Indische steden, bouwvallig niet georganiseerd, en is dringend aan politieke en sociale hervormingen toe.

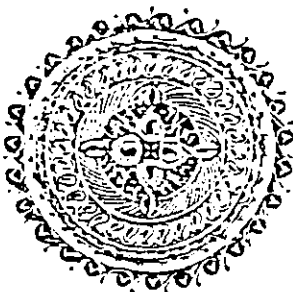
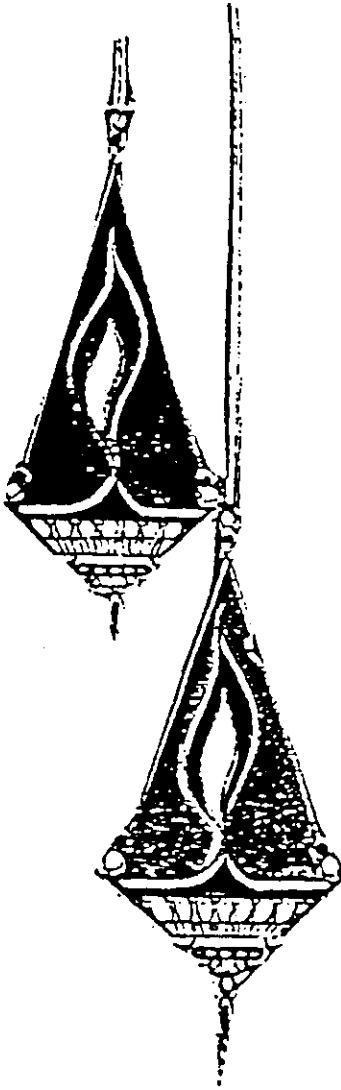
Maar in zijn boek "City of Gold" ziet Gillian Tindal het wel enigszins anders. "Vergeleken met Bombay, zo schrijft hij, zijn de grootste westerse steden slechts kleine steden met grootheidswaanzin; zij zijn in zichzelf gekeerd, haast provinciestedjes, andere hebben blijkbaar hun glorietijd achter zich gelaten en hebben zelfs geen reden van bestaan meer, zij lijken haast op holle bomen. Bombay daarentegen, leeft."

Luister maar naar een zakenman uit Pendjab en U zult begrijpen waarom zoveel Indiërs Bombay "City of Gold" noemen. In Bombay zo zegt hij, ruiken de straten naar geld. Bombay is sinds eeuwen een financieel en handelscentrum. Geen enkele stad heeft zoveel invloed op financieel en industrieel vlak als Bombay. De agglomeratie van Bombay betaalt één derde van de totale inkomstenbelasting van het hele land, 20% van de onrechtstreekse belastingen aan de centrale regering, 60% van de douanerechten. En hoewel de stad slechts 4% van de totale Indische bevolking vertegenwoordigt geeft het toch 10% werkgelegenheid in de industrie. Haar weverijen liggen aan de basis van de grootste textielmarkt in de wereld. Meer dan 40% van de handelsactiviteiten over zee komen via de haven van Bombay het land binnen. Deze haven bezit uiteraard ook de grootste scheepswerven. Het globale zakencijfer van de stad is enorm. 250 miljard Rup. verdeeld over anderhalf miljoen industriëlen en handelaars.

Bombay is ook het centrum van de Indische filmindustrie: het Hollywood van het Oosten. En voor de eenvoudige arbeider zijn er de weverijen, de handel in groenten en fruit, de marskramers. Bombay is dus een stad die in het teken van de rijkdom leeft. Enerzijds trekt zij artiesten, filmsterren, muzikanten, architecten aan, maar anderzijds ook de maffia en vooral diegenen die hier een laatste kans op overleven hopen te vinden.

Het Bankroet nabij

Hij die voor het eerst naar Bombay gaat, wordt getroffen door deze negatieve kant van de stad. De meest luxueuze buildings staan er naast krotten waar hele families ondergebracht zijn. De helft van de bevolking leeft op straat of in kamertjes van 3 vierkante meter groot, of ook nog in oude opbrengstwoningen, chawls genoemd. Sita Pawar werd geboren in de straten van Bombay. Zij is nu 20 jaar oud en leeft in een "bidonville". Ik wil hier niet heel mijn leven lang wonen, zegt zij, maar als ik met mijn man naar het dorp terugkeer, vinden we geen werk. Hier kunt ge tenmiste nog bedelen !

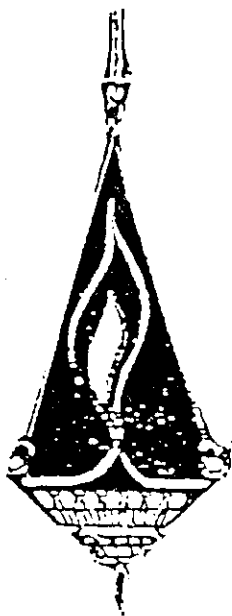

Officieel werden er 570 krottenwijken geregistreerd in Bombay, waaronder Dharavi, de grootste 'slum' in heel Azië. Méér dan een half miljoen inwoners. Voor de armen is het leven in Bombay hoe langer hoe onzekerder. Aan de ene kant trekt de stad steeds meer kapitaal aan, maar anderzijds komen massa's mensen hier werk zoeken. De openbare diensten kunnen niet meer volgen. Diverse organisaties en werkgroepen hebben een lijst opgesteld met de meest dringende punten :

- De prijs van de grond is in sommige wijken op 20 jaar met 20 vermenigvuldigd. Een luxe appartement met zicht op zee kost ongeveer 8.000.000 Rup. De helft van de betaling gebeurt in zwart geld. In het zuiden van Bombay, dat meer en meer gelijkt op Manhattan, vindt men de duurste villa's van Azië. De grondspeculatie maakt het hoe langer hoe moeilijker om woningen te bouwen voor de kleine middenstand en a fortiori de bouw van sociale woningen, wat op de duur de verdere uitbouw van de slums in de hand werkt.
- De watervoorziening is zo moeilijk dat in sommige slums, de toegelaten hoeveelheid water per inwoner slechts 23 liter bedraagt, terwijl de UNO 180 liter per dag als noodzakelijk voorschrijft.
- De groene zones in Bombay liggen tussen 10 en 14 aren per 1.000. De internationale normen daarentegen liggen rond de 160 aren per 1.000.
- Het openbaar vervoer is merkkelijk onvoldoende. De centrale en westelijke spoorwegnetten vervoerden elk 150 miljoen passagiers in 1951. In 1983 hebben 750 miljoen mensen deze lijnen gebruikt. De treinen die het zuiden van Bombay aandoen, kunnen normaal 1.700 mensen vervoeren. Dagelijks nemen 3.400 à 5.000 mensen de trein.
- Met de telefoonlijnen is het nog erger gesteld. Tijdens de moesson zijn er veel buiten gebruik en het duurt vaak verscheidene dagen om een verbinding te krijgen met het naburige PUNA.
- De ziekten die door het water overgedragen worden stijgen op een dramatische wijze. Geelzucht is een inheemse ziekte in Bombay. Zij treft een groot aantal inwoners. Nochtans drinkt de bevolking al geruime tijd geen kraantjeswater meer. Water koken en filtreren is routine geworden. Het aantal honden en ratten neemt steeds toe wat de verspreiding van chronische ziekten bevordert. Het gebrek aan ziekenhuisbedden is doorslaggevend. Er zijn er slechts 25.000.

Sinds 1979 komt daar nog het probleem bij van energievoorziening. Toen werd aan de bevolking gevraagd het verbruik met 5 à 6% te verminderen. Zoniet zou de stroom afgesneden worden.

BOMBAY

Het Spectrum CALCUTTA

De vele problemen waarmee de stad gekonfronteerd werd deze laatste jaren, hebben het beeld van de stad grondig gewijzigd.

Drie merkwaardige feiten zijn hiervan de oorzaak :

- de opstand van de politie in 1982: 10 doden en honderden gekwetsten.
- de staking in de textielnijverheid die het bewijs leverde van een opkomend militantisme in de arbeidersklasse van Calcutta.
- de strijd tussen Hindoes en Moslims: honderdendoden.

Het is het groeiend contrast tussen rijkdom en armoede dat van Calcutta een explosieve stad heeft gemaakt. Het grote verschil in levensniveau is overal voelbaar. Op sociaal gebied passen de mensen meer en meer de struisvogelpolitiek toe. Zij willen de achteruitgang van hun omgeving gewoon niet zien !

Muerli Deora, vorige burgemeester van Calcutta zegt : het spectrum van Calcutta, voorbeeld van een doodzieke stad, achtervolgt Bombay. Bombay heeft deze verwittiging zeer au sérieux genomen. Er werd besloten "New Bombay" te bouwen (vaak ten onrechte de tweelingstad genoemd). New Bombay werd gebouwd op het kontinent, te Vashi. Vergeleken met het eiland Bombay, is het een beetje zoals New Jersey t.o.v. Manhattan.

Verskillende plannen werden besproken waarvan er één de bouw van een brug over de haven van Bombay vooropstelde, om op die manier de administratieve diensten ertoe aan te zetten hun 19de eeuwse gothische panden te verlaten om zich te vestigen in de nieuwe wolkenkrabbers van New Bombay. Oorspronkelijk moest New Bombay 1 miljoen inwoners tellen in 1983, 2 miljoen in 1991 wat een oplossing zou zijn geweest voor de oude stad. Momenteel hebben slechts 100.000 mensen de stap gezet ! En openbaar vervoer en telefoonnet staan ook nog niet op punt !

De administratie van deze nieuwe stad vraagt zich nog steeds af hoe ze die enorme massa, die zich momenteel van zuid naar noord verplaatst, onder controle gaan kunnen houden. Inderdaad, de stad is gebouwd op 7 moerassige eilanden, wat haar zo'n merkwaardige geografische configuratie geeft, maar haar anderzijds belet zich verder uit te breiden naar het westen, het zuiden en het oosten. Zodoende breidt de stad zich kilometers ver uit naar het noorden.

Buiten die projekten omtrent New Bombay, hebben ecologen en politici voorstellen uitgedokterd om de oude stad te redden. Een van die projekten voorziet een werkvergunning voor al de inwijkelingen. Een voorstel dat door velen bekritiseerd wordt want dat zou voor Bombay "een andere dood" betekenen. De stad zou zich op die manier nog meer isoleren van de rest van het land. Vele jonge wetenschapslui durven trouwens de stap niet meer te zetten om naar Bombay te komen, tenzij men hen een woning garandeert.

Het Indische LONDEN

De Europese bezoeker wordt gewoonlijk getroffen door de gelijkenis tussen Bombay en Londen. Dit is vooral te wijten aan de vele neogotische gebouwen en ook aan de rode autobussen. Zoals Nira Chaudhuri het zegt : Het is pas nadat ik Londen gezien had, dat ik de gelijkenis tussen de twee steden begrepen heb. Bombay is de erfgenaam van London. De steden in het noorden van Indie daarentegen werden vooral beïnvloed door de islam en de präislam van het Midden Oosten.

Londen is het archetype van de stad van onze tijd met een modern bestuur, een bureaucratie, in samenwerking met de financiële wereld en de internationale industrie.

Maar een groot aantal mensen houden van Bombay, zoals bv. B.S. Desai, een handelaar uit Gujerati, die sedert lang in Bombay gevestigd is: Ik hou van deze stad, van de geur die er hangt, en zelfs van de massa's problemen die er zijn. Trouwens geen enkele andere stad is zo origineel als Bombay. De stad heeft enorm veel charme en zij is enig in de wereld.

Vandaag de dag is Indie één van de meest geïndustrialiseerde landen ter wereld en dit ondanks de grote armoede. Toch bestaat er in Bombay een contradictie, een paradox, niet zozeer door het contrast tussen rijkdom en armoede, dan wel in het contrast tussen de oosterse en de westerse invloedssfeer.

Een waarnemer zei ook dat de boeren die in Londen of in Leeds aankomen, na één generatie hun boereaafkomst volledig vergeten hebben en zij worden het proletariaat van de grote steden. In Bombay is dat niet het geval. De dockwerkers en de arbeiders blijven voortdurend denken aan hun geboortedorp en gaan hun families ook regelmatig bezoeken. Als zij dan ten einde raad Bombay moeten verlaten om terug naar hun dorpen te keren zullen zij uiteindelijk genoodzaakt zijn om terug naar Bombay te komen, omdat er op het platteland helemaal géén werk te vinden is.

Maar Bombay kan het niet meer aan ! En indien er niet dringend een oplossing komt voor de problemen van huisvesting, hygiëne, indien er geen passende openbare diensten gecreëerd worden, zal deze voormalige "Parel van RAJ" volledig verdwijnen.

* - * - * - * - * - *

NIEUWS UIT CALCUTTA

Zr. Margaret Hoogwerf heeft haar mandaat van provinciale overste achter de rug. Negen jaar lang heeft Zuster Margaret zich ingezet voor de provincie en met de genade Gods en de medewerking van de Zusters, heeft ze geweldig werk geleverd. Nu neemt Zuster Margaret een jaartje vrij om zich te bezinnen.

Zij wordt vervangen door Zuster Mary George, die overste was in Gayaganga en tevens directrice van een grote school. Onze beste dank aan Zuster Margaret en onze beste wensen aan Zuster Mary George.

SARITA

Dit jong meisje, dat leed aan kanker, en die volledig op de kosten van F.Z.G. medisch begeleid werd, is overleden op 15 juni 11. Daar niets meer mocht baten, verkoos zij terug naar haar ouders te gaan. Zuster Margaret is op 11 juni samen met Sarita naar Gayaganga gereisd waar zij enkele dagen later stierf.

NIEUWS UIT VAUX-SOUS-CHEVREMONT

Na een verblijf van 4 jaar in België, zal Zuster Mary Regina terug naar haar land keren in de loop van de maand oktober.

Dank U, Zuster Mary Regina voor al wat U gedaan hebt om de families van F.Z.G. te verwelkomen. Wij wensen U veel vreugde en een vruchtbaar apostolaat maar wij vinden het zeer spijtig dat U ons verlaat ! Uw glimlach zal ons altijd bijblijven...

A. BAWIN